

KROKI

MARICA OHLSSON GÖR EN
PERSONLIG BESKRIVNING

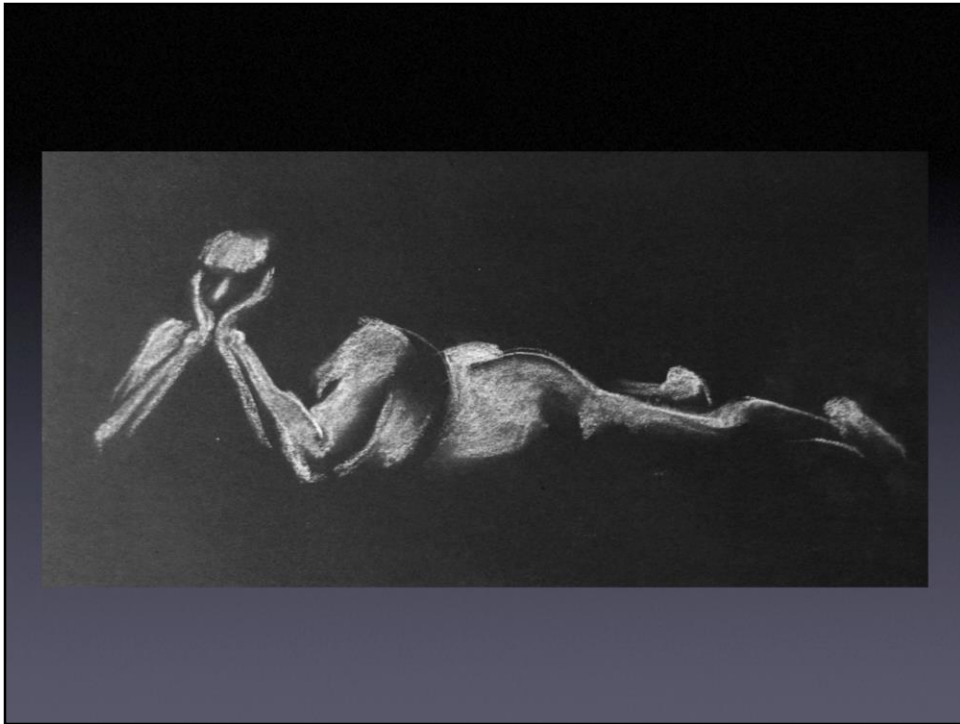
MED SPECIALINTRESSET: ATT BLI MEDVETEN OM
DEN GESTALTANDE HANDLINGEN!

Hej!

Jag heter Marica Ohlsson och bor i Falun. Från början kommer jag från Uddevalla på västkusten och det var där i min mors studio, jag började teckna kroki - troligen 1975 eller 1976. Sedan dess har jag hållit på och teckna och det blir om ett par år, i 40 år.

Vad är då kroki? Ordet är taget från franskan och betyder snabb skiss. På engelska heter det gesture-drawing vilket säger mer om vad det betyder för mig – handens rörelse, en gest. Exakt var gränsen går när krokitecknandet övergår till att bli modellstudie det vet jag inte. Två minuter kanske?

När varje beslut om vilken linje jag ska dra tappar energi, intentionen, det där jag såg, rörelsen, uttrycket, ljuset, förloras i detaljarbetet och jag börjar sudda och korrigera, då är det definitivt inte kroki jag ägnar mig åt.

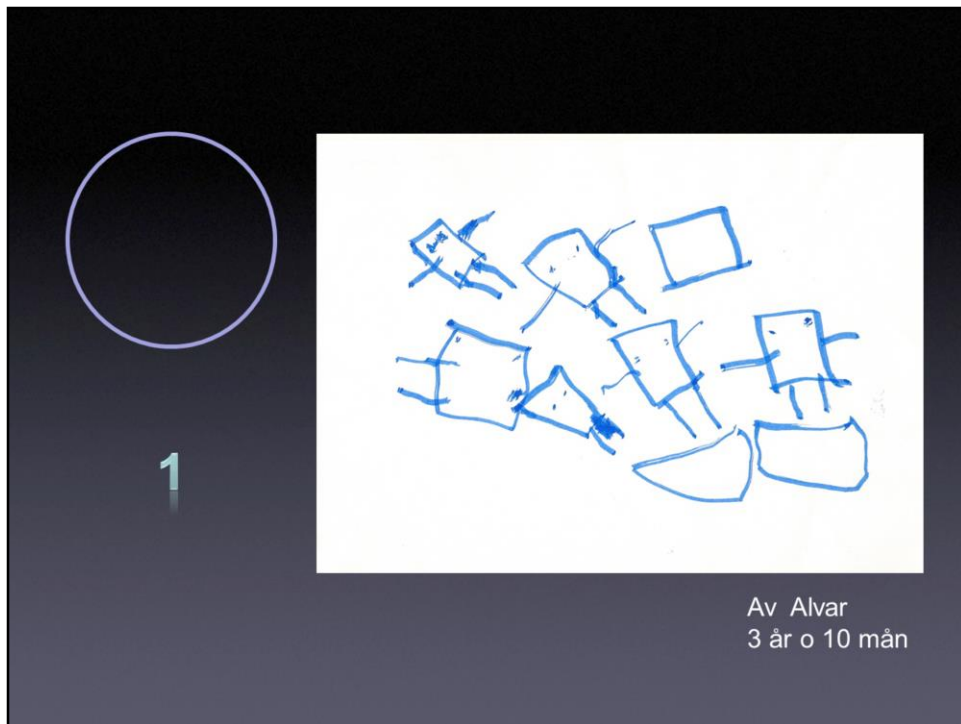
Varför teckna kroki? För mig är det en upptäcktsresa. Att upptäcka något nytt. Hoppet om att den här gången, i den här skissen ska jag kunna fånga det jag ser och eller vill. Det kan vara skönhet, något som roar, ett uttryck. Jag kan göra vad jag vill.

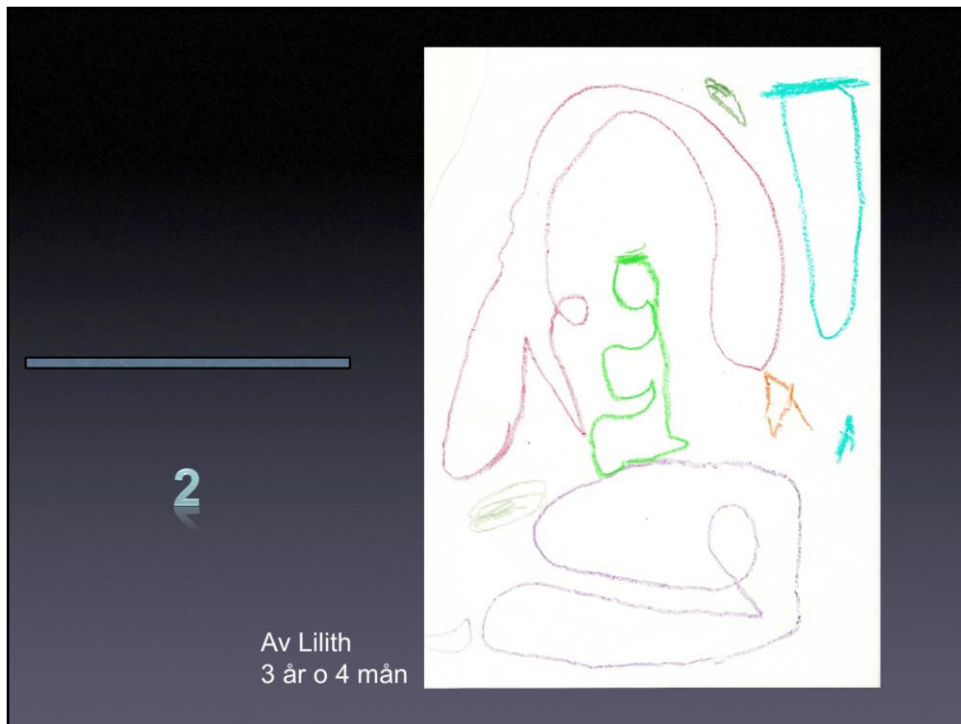
Men framförallt är det för att upptäcka min dolda idé om vad en kropp är, hur den ser ut där inne i mitt huvud. Genom att låta den konfronteras med det jag faktiskt ser så avslöjar den sig, blir tydlig. Att teckna kroki blir min väg till självinsikt och kunskap om hur min varseblivning och mitt tänkande fungerar.

Den där bilden av kroppen, av världen där inne i huvudet började jag skapa för länge sedan, som barn. Någon gång utropade även jag förtjust DET när jag lyckats fånga in en del av verkligheten med papper och penna i en omslutande linje. DET kunde vara en katt, en hund, en lampa, min mamma eller pappa.

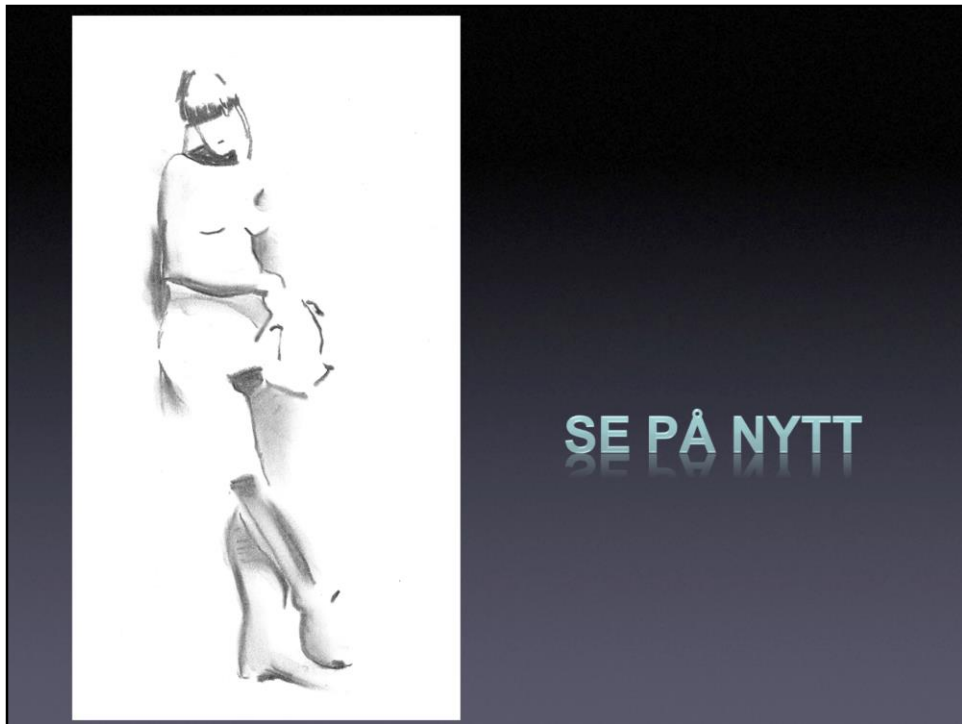
Det, något, ett, ett begrepp. En grundläggande upptäckt.
Grunden för vårt språk och matematiska tänkande.
När ett är skapad kan idén om en till – om samma skapas, flera.
Därefter kan upptäckten om att addera göras.

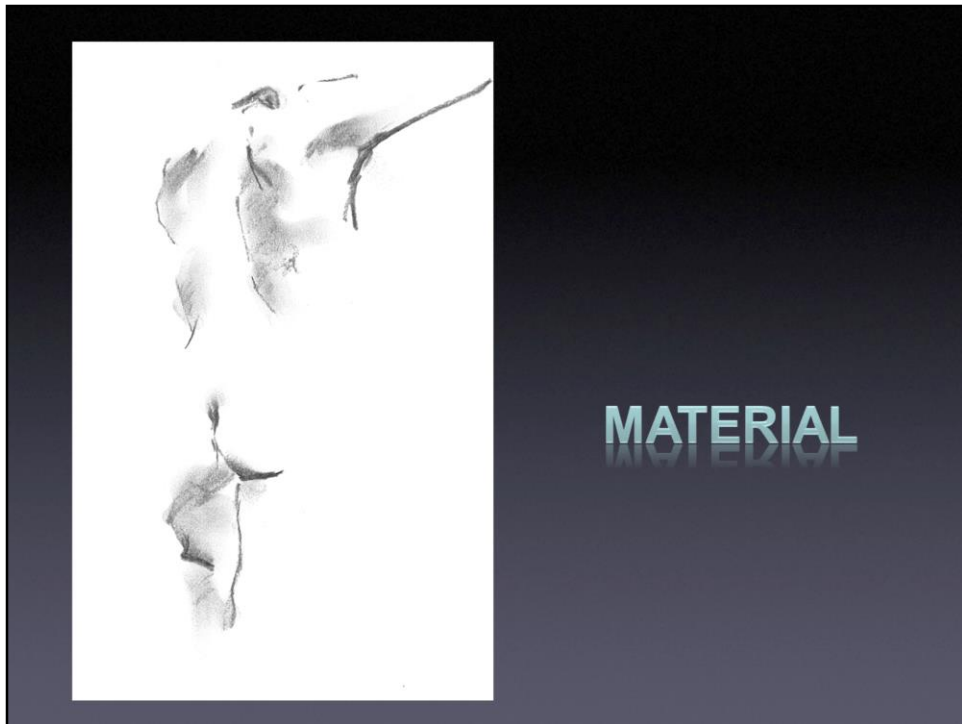
Och linjen, som delar – av, det ena från det andra. Alla former som förhåller sig till varandra - det är synligt i bilden, hörbart i språket och kalkylerbart i matematiken, utanför, innanför, ovanpå, under, mellan, långt, nära, stort och litet – de refererar alla till en rumslig verklighet som skapar och uttrycker min inre bild av verkligheten.

Den dolda inre bild jag bär med mig (av verkligheten och kroppen) blir tydlig när min avsikt är att teckna det jag ser (i verkligheten). Ben är väl två långa saker på nederändan av kroppen och inte två ellipser som spretar åt var sitt håll. Nu måste jag bestämma mig snabbt, att teckna det jag vet– eller det jag ser!

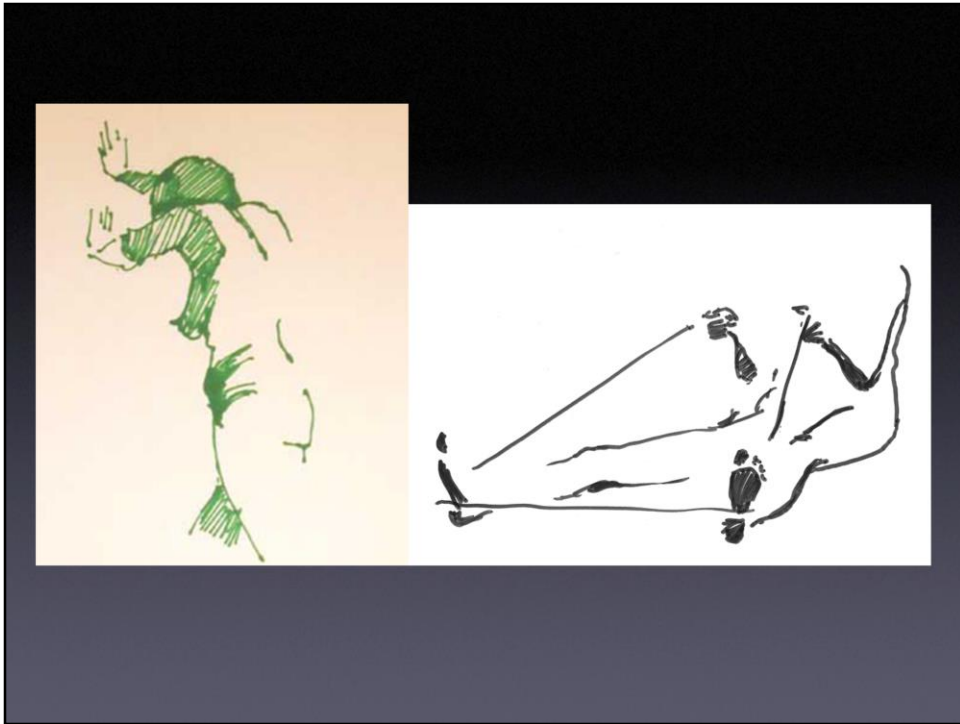
När jag väl bestämt mig för att teckna det jag ser och göra benen som två ellipser istället öppnar sig plötsligt oanade möjligheter, mer saker att pröva. Den omskrivande linjen kanske inte behövs? Min inre bild modifieras och förändras från att vara ett hinder att kunna se till att vara en hjälp istället.

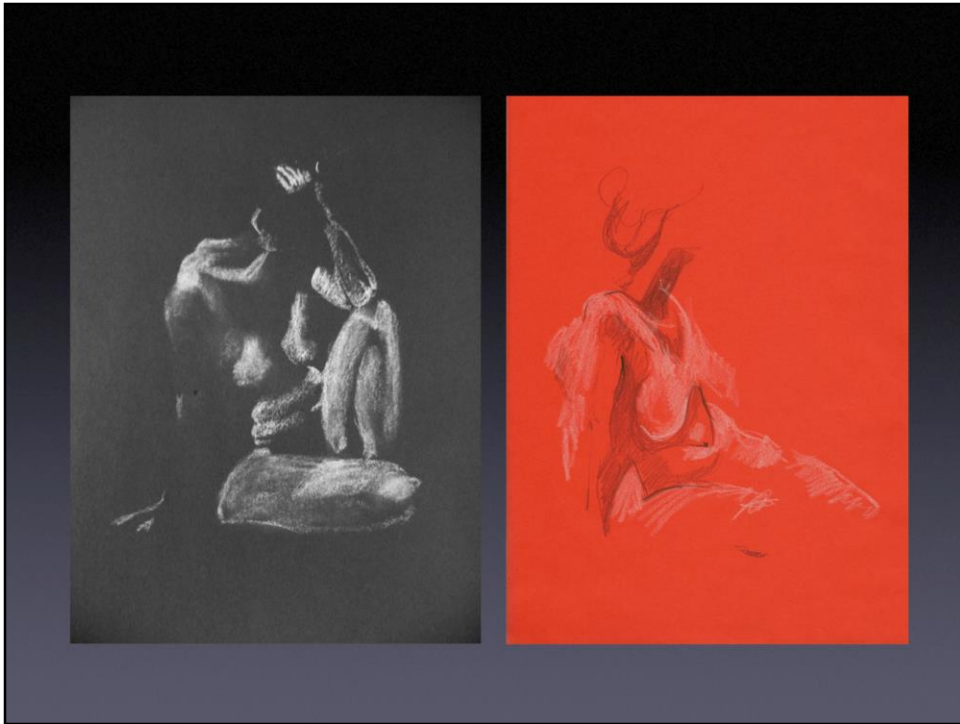
Materialet, pennan och pappret är ett annat möte med verkligheten som påverkar hur jag bestämmer mig för att teckna. Det jag vill fånga behöver modifieras, formas efter materialens möjligheter. Med kol kan jag snabbt täcka stora ytor i schatteringar från ljusaste grått till djupaste svart.

Att använda märkpenna istället för kol tvingar mig att se med andra ögon för att kunna forma det jag ser. Att fokusera, leta, hitta andra former som kan representera det. Istället för schatteringar från svart till grått är det svarta nu kompakt, jämbrett och omedelbart.

Så fort jag satt pennan mot pappret, så fort jag nuddar det. Så fort jag stannar upp och tvekar med pennan blir det en fläck som flyter ut. Ett avbrott i linjen. Ett avbrott i min beslutsamhet blir omedelbart ett avbrott i mina rörelser och lämnar ett konkret avtryck. Hur jag tänker blir synligt.

Att byta till svart papper får mig att fokusera på de ljusa partiernas form och placering. På rött papper kan jag få fram både det ljusa och det mörka.

Att byta format påverkar handens, fingrarnas och armens rörelse. Förhållandet till papprets kant.

KONCENTRATION OCH FOKUS

Stunden när jag gjorde dessa tre krokier glömmar jag aldrig. Jag hade flyt, var helt inne i det jag gjorde, lycklig och lugn, det gick så lätt... Eller rättare sagt, det var stunden precis efteråt jag mindes. Det gick alldeles för lätt.

Så fort jag tänkte på resultatet av det jag gjorde och började bedöma det. Oj, vad bra det går! Är det sant? – så tappade jag koncentrationen och resultatet visade sig omedelbart. Ett flygande moln, istället för en kropp med tyngd.

Ju mer jag släpper min inre bild och ser att jag kan lita på det direkta intrycket desto friare blir jag. Att agera direkt och intuitivt - att experimentera med olika bildlösningar. Min inre bild modifieras och förändras. Min kunskap om hur jag ser och hur min inre bild skapas, växer.

FRIHET SMITTAR – DEN GESTALTANDE HANDLINGEN

Det fina med detta är att friheten smittar av sig. Kan jag vara friare när jag ser på modellen så kan jag vara friare också när jag läser en nyhetsartikel eller träffar mina vänner. Ju mer jag övar desto lättare går det. Övar på det jag kallar – att bli medeveten om den gestaltande handlingen.

Ibland är jag lite lat och orkar inte se på nytt. Då blir det snabbt tråkigt. Byter material, det hjälper inte. Att då ha en modell som är fantasirik och kan variera sina ställningar och uttryck. Som helt enkelt inspirerar mig genom sitt väsen och sin utstrålning. Det är guld värt.

KOM OCH TECKNA DU OCKSÅ!

VI HAR KUL!

VI HAR INTRESSANTA SAMTAL!

VI UTVECKLAR OSS SJÄLVA!

VI UTVECKLAR VARANDRA!

www.modellteckning.se

På Dalarnas museum har vi turen att ha en väldigt inspirerande modell. Kom gärna dit och teckna – alla ni – DU som sitter här idag. Gå in på vår websideadress www.modellteckning.se för att kolla datum och tider.

Tack för att ni lyssnat

Marica